

ЕЛИН ПЕЛИН
СЛУЧКА В ГОРАТА

chitanka.info

Отдавна пладне е минало. Гората мълчи и лениво дреме под душната омара. Наоколо е всичко тихо.

В тия сънливи часове из храстите иззад дърветата, от разни пътечки, един след друг изскочиха като че ли из земята седем сиви зайци и се спряха на горската полянка до една млада липа. Отведнъж като по команда те клекнаха на тревата, с ушенца предат, с оченца насам-натам гледат и слава богу сè свои виждат: бащи, деди, братя — кавга няма да има.

Скок-скок, хоп-хоп, наобиколили липата. Гледат там зайца със зайченце.

— Откъде си, стринке?

— Откъдето са всички зайци — оттам съм и аз: я от храст, я от хралупа, я от някой дол дълбок...

— Да се понахраниш ли тръгна?

— Е, да се понахраня. Аз бих потърпяла, но зайчето ми е мъничко, глад не може да понася, ами плаче...

— Не приказвай, стрино... Лош е заешкият живот. Гора — око я не обгръща, а пък цял ден не можеш нищичко да хапнеш. Току-що седнеш някъде, а вълкът-кръвникът ще извие такава песен над ухото ти, че тръпки те побиват. И ти хайде, бягай пак...

— Така е, така, милички зайченца — клати жално глава заицата и милва зайчето си. А то се свряло при нея, мълчи и трепери.

Така зайците със страх си приказваха и се оплакваха, трепереха, озъртаха се и най-последно почнаха да белят вкусната липова корица. Гризат бедните зайчета, а в очите им свети щастие и доволство. Сладък липов сок оросява мустаците им и те радостно облизват захарните капчици.

Отведнъж се чу близо страшен вълчи вой.

Изтръпнаха седемте зайчета и заицата със зайченцето. Изтръпнаха, изплашиха се и дръжте се, крачета бързи — изпокриха се из храстите.

Вълкът излезе на поляната. Опашката му сплъстена, хълбоците му хлътнали, едвам нозе влачи. Шегата ли е това — два дена не ял, две ноци очи за сън не склопил. Старост — нерадост. Да беше млад, нямаше така да бъде.

— У-ууу!... Поне едно зайченце да има на зъб да туря! Блазе й на мечката. Мед ближе, с круши и малини се насища. А пък такива

работи аз не мога и в устата да туря! — вие вълчи, а червата му къркат и пригласат.

А зайците през храстите бягат и плачат.

— Ой ви, крачка-бързобегци, задни и предни, бягайте, колко можете, само от вълка, от кръвника ни спасете.

— Стойте! Къде сме тръгнали? — задъхано извика първият заек.

— Как къде — право при мечката. Да ѝ се оплачем, па каквото ще да става. Тя е господарка на тая гора. Нека ред и правда въведе, закони да нареди, стига да страда слабият зайчи народ.

И удариха пак на бяг зайците.

Отведнъж из един гъсталак те чуха, че някой ги вика:

— Ей, зайченца с бързи краченца! Къде така? От що бягате и какво гоните?

Гледат зайците, пред тях лисичка-сестричка в жълто кожухче, с бяло нагръдниче, любезна и засмяна до ушите.

Седемте зайци и заицата със зайчето седнаха на тревата. С очички мигат, с ушенца шават и нищо не могат да кажат.

— Не бойте се, не бойте се, сиви зайченца — каза им приветливо Лиса.

При тия думи очите на най-стария заек се насълзиха, той се прокашля, зашава с крака и каза с плачевен глас:

— Госпожо Лисичке, научи ни на ум и разум, молим ти се. Не може да се живее вече от проклетия вълк. От озарана тревица в уста не сме турнали... Тръгнали сме при мечката, при баба Тодора, да ѝ се оплачем и съвет да искаме.

— При мечката ли?... Каква работа имате вие при мечката? Аз оттам ида. Ходих на поклон при нея и някои работи да свърша, но напразно. Нашата баба Тодора от дрямка очите си не може да отвори. Какво ще правите при нея?

Каза това Лиса и едвам-едвам се усмихна.

— Молим ти се, госпожо Лисано, научи ни на ум и разум, от зло ни избави — заплакаха и закланяха се пред лисицата седемте зайци и заицата със зайченцето.

— Е, няма що... виждам ви мъките, ще гледам да ви помогна.

— Помогни ни, премъдра госпожо Лисано... На теб ума ти сече, а ние сме прости... помогни ни, молим ти се!...

Лисана си върти очите, с рохава опашка си играе, вътрешно се усмихва и си мисли:

„Ще ви помогна аз, ще ви помогна хубаво, та ще ме запомните...“

И Кумица-лисица на часа сметна какво ще трябва да прави. Тя добре знаеше, че зайците са народ прост, страхлив и доверчив.

— Чуйте, зайченца-бързокраченца — каза Лиса сериозно. — Отсега нататък вие свободно ще си гризете липовите корички, няма кой да ви пречи. Вървете с мене на полянката да прогоним вълка.

— Какво думаш! — разтреперали се от страх зайците.

— Да вървим! Аз знам какво правя! Напред, ни крачка назад!...

Тръгнала Лиса напред, заскачали зайците след нея, изгубили и ума, и дума. Къде отиват — сами не знаят.

Вълкът лежеше на поляната отслабнал и изнемощял от глад. Отдалече той приличаше на някакъв захвърлен стар парцал.

Вървят зайците подир лисицата и всеки за себе си мисли:

„Ще се случи нещо...“

И никой не смее назад да се върне. Щом се поразпръснат, лисицата мине отсам, мине оттатък и ги събере като овчар стадото си.

Дойдоха до поляната. Там при липата нещо сиво се мярна — вълкът лежи. Като го видяха зайците, поискаха да бягат, но лисицата им извика:

— На място!... Никой да не смее да шавне!

Зайците замряха на местата си.

Вълкът повдигна глава, разгледа наоколо с потъмнелите си очи. Какво е това? Не сънува ли — навред зайци и зайци. Свят му се зави на Вълчо. С мъка пружи той предните си крака и се опря на тях.

Кумица-лисица пристъпи тихо пред него, поклони му се и каза:

— Потърпи, куме, не шавай! Що е попово — то е готово!...

И тя му подмигна с око.

— Какво има? — изръмжа Вълчо.

— Слушам, Вълчо, че мир не си давал на тия клетници. Това не е хубаво. Ний дойдохме да се обясним с тебе...

Гледат зайците — вълкът не шава. Това ги окуражи.

— Отговаряй — каза Лиса, — чия е тая гора?

— Чия е — на мечката, на баба Годора...

— Тя ли те постави да й вардиш имота?

— Тя, ами кой...

— Е, зайците повреждат ли дърветата?

— Повреждат.

— Трябва ли да плащат глоба за вредите и загубите? — подмигна пак лукаво Лиса.

Вълчо, нали е от нейната пасмина, разбра я веднага и бързо отговори:

— Разбира се, че трябва.

— Добре... Работата наред... Кажете ми сега, каква глоба ще искаш от зайците?

— На ден по заек.

— Чухте ли, милички? — обърна се Лиса към зайците.

— Какво, Лисичке, какво! — обадиха се зайците.

— Вълчо няма вече да ви закача...

— Сполай му и нему, и ни тебе — поклониха се зайчетата.

— Той ви дава цялата гора — заговори Лиса мазно и полека като на песен. — А пък вие от време на време ще го гощавате... който е от вас по-слаб или стар, или недъгав, пращайте го на Вълчо за обед...

Зайците увесиха глави.

— Какво се замислихте, любезни сивуланчета? Тая работа трябва да се нареди по приятелски. Ето с вас има едно мъничко зайче. Защо ви е то? Каква полза имате от него! Дайте го на Вълчо и тогава яжте липови кори, колкото искате и от която липа си харесате.

Зайците почнаха да се поглеждат плахо-плахо. Зайцата се разтрепера и почна да се върти на едно място.

Лисицата подгони зайчето към вълка. На зайчицата притъмня пред очите.

— По-добре аз да загина, а не детето ми — каза с плач тя и решително се хвърли срещу зъбестите уста на вълка да защити детето си.

Но отведнъж между нея и вълка се изпречи нещо голямо, рошаво. Зайчицата отстъпи назад и видя, че това косматото нещо беше баба Тодора — едрата мечка, господарката на тая гора. Баба Тодора застана в цялото си величие и заръмжа:

— Какво е това? Бягайте, зайци, крийте се по храстите. Аз с вълка ще се разправя!

Зайците се пръснаха по гората кому къде очи видят. Лиса подвиг
опашка, полека и задом отстъпи и шумна в гората.
Вълкът и мечката останаха очи срещу очи...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.